



Saša Nikøv  
RĐA (2)  
Bajka hiperborejskih noći

© Aleksandar Davidović & Futura publikacije

Izdavač Futura publikacije

Urednik  
Relja Dražić

Korice  
Tanja Dukić Počuć

Štampa Cakum pakum, Beograd. 2025

CIP – Katalogizacija u publikaciji  
Biblioteka Matice srpske, Novi Sad

821.163.41-31

Nikøv, Saša, 1983-

Rđa : bajka hiperborejskih noći. Deo 2 /  
Saša Nikov. - Novi Sad : Futura publikacije,  
2025 (Beograd : Cakum pakum). - 362 str. ; 20  
cm. - (Waldgaenger = Otpadnik)

ISBN 978-86-7188-222-4

COBISS.SR-ID 162311177

Saša Nikøv

RĐA

Bajka hiperborejskih noći

(Drugi deo)





# RISTA I ĐURĐA

## 39. TREĆI PETAK

18. mart 2016.

Oboje su bili svesni da je ovo poslednji treći petak koji će provesti zajedno, više se nije moglo odgađati. Nije se trudio da je oraspoloži, bilo mu je lažno i bljutavo. A nije ni bio siguran da li je nesrećna ili odsutna. Video je mladog detektiva. Bio je i lepši nego na onim crtežima. Otvorenim pogledom je s pronicljivošću pratio sve što se dešava. Imao je snažno i žilavo, mladičko telo, a upadljivo elegantno i otmeno držanje. Rista je procenio da momak nije bezopasan i pitom, uprkos hladnoj ugladenosti i ludačkoj samokontroli. Nije hteo da zapodene priču o Šarčeviću, radije bi ga umlatio, mada nije bio načisto ko bi tu izvukao deblji kraj. I znao je da će ga ona pomenuti kad bude spremna. Nije hteo... Nakon nekoliko minuta, podlegao je potrebi da je ispita, da kinji i nju i sebe...

„Pojavio se tvoj skot?“

Trgla se. „Ako misliš na Šarčevića... Da, očigledno misliš. Po dve stvari se uklapa: oštećen je i potpuno suvoparan. Ne znam da li mu je kića minijaturan, ali mogu da saznam.“ Sad je on trznuo oči ka njoj i video bezobrazan osmeh. „On me ne privlači, kuco.“

„Ni ja te na početku nisam privlačio“, pogledao ju je.

„Sad sam ubeđena da jesi. Zašto sam s tobom ostajala skoro celu noć i pričala? Zašto sam ti tražila petsto evra za Emirovu porodicu... Ne bih tražila da nisam počinjala da te volim. Koliko bismo imali vremena, da sam shvatila... Ali ionako ja tebe nisam privlačila.“

„Tu sam te, Đuro, malo farbao. Nisam ukopčao da sam se naložio odmah, čim sam video onaj snimak... Čekaj, hoćeš da kažeš da ti je ovaj već pokazao da se pali na tebe?“

Slegnula je ramenima. „Ne znam.“ Bilo joj je neprijatno. „Nekoliko puta mi se učinilo da bulji u mene na neprimeren način.“

„Učinilo?“

„Blenuo mi je u grudi... I neke dvosmislene stvari je govorio, ali sam sigurna da nije želeo, izvinio mi se i rekao da zaista nije tako mislio.“

„Ali je ukopčao da su dvosmislene? A i ti si. Đuro, kaži mi iskreno. Je l' ga željuckaš?“

„Već sam ti rekla, Ruđiću. Ni najmanje. Pomislila sam da i on ima lepa usta, to je sve. I... Kada je mama htela da ga uteši što ne želim s njim da se vidim, krenula je rukom ka njemu... Što me tako gledaš? Stvarno me uopšte ne zanima, samo želim da ga se rešim!“

„Već je tražio da izađe s tobom? Zajebaniji je nego što sam mislio.“

Prepričala mu je sve što se dešavalo.

„Znači, sutra ideš s njim na ručak?“, pitao je bez prebacivanja, zarumenelih jagodica.

„Idem. I na samom početku ću mu reći da me posle toga više ne zove.“

„Jasno ti je da će morati, kada je sve skapirao. I što ga otkaćinješ ako te ne privlači? Dobro je što se već sada primio na tebe, teže će te izdrukati Draganu.“

„Želim što više da budem s tobom. Neću da se unaokolo muva neki detektivčić!“

„Reći ćeš mi ako počneš da se ložiš na njega?“

„Misliš – ako osetim onu crticu preko flerta, kao ti s Nemanjom?“

„Koje si ti zlopamtilo! Još mi to nisi oprostila? Dobro, čovek sam široke duše. Ja ću tebi oprostiti, ali nemoj da budu dve crtice...“

„Neće, ako...“

„Nećeš me ucenama navući na nedozvoljene bludne radnje. Samo ono što je i dosad bilo u ponudi.“

A ceo taj dan jedva nekoliko puta da su došli do granice čulnog. Grlili su se, nekoliko puta poljubili, bili nežni jedno prema drugom, razgovarali i šetali sa psima. Tek kada su legli, isprepleteni, eksplodirala je strast jasno povezana s mišlju o primicanju smrti. U jednom trenutku umalo da posrne i razdeviči je, ali ga je opet spaslo samo zamišljanje tog čina. Bila je gnevna, a on je počeo da je ljubi pričajući joj kako to izgleda u njegovim snovima i maštarijama. Slušala je taj šaputavi, naprsli glas; slika njegovih razbludnih usana se stapala sa slikama koje joj je opisivao. Zažmurila je, činilo joj se toliko stvarno, da je doživela vrhunac kakav nikada ranije nije. Posmatrao je, opčinjen, one iskre koje su joj blistale među trepavicama nalik malim suzama, kapljice znoja u kosi i na čelu, sjaj na vratu i među dojkama. Nije bio siguran da li je vodio ljubav s njom ili je sve zamišljao.

Spustio se pokraj nje i nasmejao se kada je video da joj Stari liže ulje s listova. A onda osmeh poče da mu bleđi. Ona to nije osećala. Pogledao ju je. Klimnula mu je glavom i tiho rekla: „Opet.“

„Prebacicu te na stomak. Uradićemo sve isto što i prošlog puta.“

„Mislim da neće vredeti. Kao da sam nešto prekinula... Poslednji orgazam. Tako je bilo lepo, toliko lepo! Nikoga nisam mrzela, Risto. Toliko sreće, da je nemoguće osećati gnev... Rekoh ti da radim na mržnju.“

„Seti se matore, Uroša, Dragana... Ovaj drugi deo ćeš sama, ali sve smo smislili. Hajde da te prebacim. Polako ću, ne brini.“

Pokušavao je da je izmasira, da joj blago izvuče kičmu, da je miluje...

„Ne vredi, Risto“, rekla je. „Možda ću, jednom, opet proraditi, ko zna. Ali ne sada, ne brzo. Pokrij me nečim, uskoro će mi biti hladno.“

„Nismo smeli... Đuro, jesmo li vodili ljubav?“ Grubo je protrljao bradu.

Slegnula je ramenima. „Ne znam. Sunce moje, bilo je prekrasno. Nemam pojma jesmo li, ili sam zamišljala. Bilo je savršeno! Tako božanstveno da sam tog trena oprostila svima. Potpuna sreća je velikodušna, ne ume ni da se ljuti, kamoli da mrzi.“

„Znao sam... Znao sam da će se desiti nešto gnusno, nisam smeo...“

„Lupaš, kuco moja najmilija, bilo je divno. Jesi li ikada osetio išta slično?“

„Nisam hteo da te razdeviči pedofil i sadista, čovek kao ja. Zaslužila si bolje.“

Nasmejala se. „Nema bolje od ovoga! Prekrasno pevaš, savršeno se ljubiš, ali ovo... Da sam znala, uvek bih menjala noge za ovakvo vođenje ljubavi.“ Uzdrhtala je i odmahнула glavom, osmehnuta. „Izdržaću još desetak godina u kolicima, već sam navikla, a i koji će mi noge kad tebe ne bude... Oduzmi me sada do kupatila, da mi se opet ne desi incident. I dodaj mi odeću, molim te. Da, moraš da doneseš i kolica.“

Obukao se i uradio sve što mu je rekla. Kada je izašla iz kupatila, videla ga je kako šeta po sobi. Okrenuo je oči ka njoj, bolesno užarene oči. Videla je i stisnutu pesnicu i jedva primetno, ali jako ubrzano njihanje tela.

„I što si sada opet zamrzeo sebe?“, pitala je mirno. „Zašto želiš da dokažeš da si gad i siledžija? Šta je puklo u tvom mozgu?“ A onda je pogledala Starog, pručenog po krevetu i nasmejala se. „Dobar plan... Ali pas te je ofirao da glumiš.“

Nije doprla do njega, nije se nasmejao. U tom trenutku se pitbul uspravio i zarežao. Na nju. Čovek ju je gledao staklasto, bez treptaja dok je uzimao sa stola nož, otkopčavao pantalone, pustio ih da padnu. „Aga!“, vrisnula je bacivši se na Ristu, tik pre nego što je snažno zamahnulo ka svojim preponama. Pas ga je zgrabio za jednu ruku, a na drugoj je visila ona. Ipak je uspeo da zafrljači Starog, tako snažno da ga je gotovo polomio. Tada je osetila bol jači od bilo koga dotadašnjeg i zauralala, kao u agoniji. To ga je prenulo. Isputio je nož, zatreptao i kleknuo kraj nje.

„Jesam li te povredio?“, pitao je kao da se tek probudio. „Đuro, jesam li te povredio?“

Odmahivala je glavom, grčevito stežući vilice. Podigao ju je i, saplicujući se o spuštene pantalone, odneo do kreveta, slušajući jauke koje nije uspevala da zadrži. Nije smeo da je prebaci na stomak, bojeći se bola koji je video na njenom licu i čuo u njenom glasu i disanju.

„Šta da uradim? Reci.“

„Pomozi“, zavapila je, dahćući.

Prešao je dlanom preko oznojenog lica i, zgrčivši se na svaki njen jauk, prebacio je na stomak. Izvadio je iz vitrine jednu od svojih tableta i gurnuo joj u usta. „Od ovoga ćeš zaspati. Možda će proći u snu“, rekao je, ali ju je ona ispljunula.

„Trebam mi mozak... Dodi... Da te vidim.“

Čučnuo je kraj nje. Prvi put ga je videla potpuno izbezumljenog. I bio je zanosan.

„Zašto... Što si to hteo da uradiš?“

„Šta?“, nije shvatao. „Šta sam hteo da uradim?“ Grozničavo je pokušavao da se seti. „Jesam li probao da te povredim? Šta sam hteo?“ Uspravio se, podigao i zakopčao pantalone. Zurio je u ugriz na podlaktici i razmazao krv po koži. „Stari te je odbranio? Znao je da treba da te čuva.“ Pogledao je psa i pomilovao ga. „Izvini, Stari... Hvala ti.“ Obema rukama mu je obuhvatio glavu i spustio čelo na njegovo.

„Odbranio je tebe“, rekla mu je. „Hteo si da povrediš sebe.“

„Sebe? To je bolje. Nisam truo do kraja. Kako si sada? Je l' manje boli?“

„Mnogo manje, ali i dalje...“ Uzela je njegovu ruku i stavila je pod svoje lice. Drugom rukom joj je sklonio kosu i rekao: „Oprosti mi, sunce moje. Više ne znam šta je stvarno, šta sam sanjao, a šta želeo. Možda sam i ušao u tebe, ne sećam se. Molim te...“



„Za šta mi se izvinjavaš? Što si se zaljubio ili što si dopustio da se ja zaljubim u tebe? Šta je veći zločin? Prvi put sam bila ovako bliska s nekim; ovako sjedinjena, cela.“

Nije mogao, ni morao da joj odgovori. Gledao ju je otvorenim, ćilibarskim očima. „Znaš, ti si stvarno sa zvezda. Sav si od svetlosti stvoren“, promrmljala je, pa je zagnjurila lice u njegov vruć dlan. Nadala se da će zaplakati. Osetila je toplotu druge šake na kosi. Oči su joj ostale suve čak i kada je razumela da Rista Ruđić nikada, baš nikada neće biti kadar da oprostiti sebi i da, što je više i dublje voli, sve strasnije želi da je oslobodi svoje ljubavi.

„Ni ja ne znam više šta je stvarno. A i nebitno je!“ Pogledala ga je inadžijski. „Važno je samo ono što je ostalo ovde.“ Protrljala je kažiprstom teme. „Odatle ne možeš da utekneš.“ Obazrivo se okrenula na bok, ništa je nije bolelo. Zadovoljno je isturila bradu. „Pusti neku divlju muziku!“

„Potpuno si u redu?“, osmehnuo se kao da joj se i dalje izvinjava, ali s nadom. Pomilovala ga je po licu, volela je taj njegov nevin pogled. Ma volela je sve njegove poglede, ali ga je sada zamislila kao dete, pre nego što je stari Živadin počeo da ga zlostavlja. I Cveta da ga dodatno lomi...

„Kao nova. U stvari, bolja nego ikad. Treba da se dogovorimo kada ćemo obraditi tvoju majku. Upravo sam je se setila.“

„U nedelju je Rašina sahrana. Možda da je tada...“

„U koju nedelju?“

„Pa preksutra, u jedan. Kako ne znaš?“

„Sigurno je neko javio mami, ali nismo puno razgovarale. Šta će da sahrane, kesicu?“

Jedva su uspeli da se uozbilje.

„Dakle, u nedelju je sahrana. Možda da je već tokom dana namamim u podrum. Sve sam pripremio.“

„Ne, nemoj dok je tu onaj detektiv. Sačekaj da ode. I, Risto, nemoj da me gledaš na sahrani. Primetiće, nije potpuno neuk... Pavle ga dugo nije video, pa ga se seća malo drugačijeg. Sigurna sam da bi shvatio šta osećamo, ako već nije ukopčao.“

Sasvim joj je približio lice, dok su mu usne podrhtavale pod suspregnutim osmehom. „Nosiću naočari za sunce, ja sam obeleženi fijuk. A ti me slobodno svlači pogledom.“

„Biću kraj Ekmera. On će umeti da me zaštiti od tvojih provokacija.“

„Da te drugi čovek štiti od tvog čoveka!? Hoće li uz vas dvoje biti i mladunac?“

„Petra, pretpostavljam, ne bi tako pogrdno nazvao. Dakle, pojma nemam gde će biti Šarčević. I nemoj da laprdaš dvosmislice.“

„Neću, dvosmislice ću prepustiti skotu, je l' tako? A lep je, bitanga!“

„Nemoj previše da mu se udvaraš, jer ću da popizdim.“

„Neću, Đuro, znam kakva si ljubomorna kučka.“ Pri tome su mu se jagodice zarumenele, a oči su dobile boju svetlog ćilibara, kao i uvek kada bi se prepao da može da je izgubi i pre nego što sam ode. Znala je i ona koliko ga boli, koliko ga satire ta misao.

„Biću tolerantnija ako me podsetiš da i tebi onaj poljubac znači koliko i meni.“

Noć se krnjila, a oboje su imali još mnogo toga da kažu i pokažu onom drugom.

„Snimao sam nas“, priznao joj je slegnuvši ramenima. „Znaš da imam kamere u podrumu, ali imam ih i ovde. Zahvaljujući njima napravio sam ti već šest sati materijala za gledanje. Proverio sam da li smo se stvarno kresnuli, možeš i ti.“

Mislio je da će da pobesni, ali ga je cmoknula u obraz. „Imaš snimljeno sve? I kako si me naterao da se razgolitim, kako si se mazio... Kako smo se ljubili? Sve to? Risto, srećo moja! Ali ovo danas neću da gledam, ne zanima me da li je bilo stvarno ili ne. U mojoj glavi je stvarno, baš me briga za ostalo. Možeš da umreš, ovde si zarobljen.“ Kucnula je svoje čelo, pustila muziku, prilično glasno, pokazala mu srednji prst, nasmejala se i ponovila: „Putuj, prijatelju, ali ne odavde, ne iz moje glave!“ Ustala je i lagano počela da igra. Hteo je nešto da joj odgovori, samo je pojačala muziku, gledajući ga s izazivačkim osmehom. „Pogrešnu ženu si napalio, Risto Ruđiću, znaš kako je osvetoljubiva. Sanjaće ovo čitavog života.“ Skakutala je na obe noge, žmureći i okrećući se u krug.

„Sanjaj, srećo“, šapnuo joj je, uhvativši je u vazduhu, „ali ti si još uvek *virgo intacta*. Svakakva sranja sam pravio u životu, ali tebe nisam lagao. Sem na početku, da bih te namamio na blud. Ali više nikada neću. Obećao sam ti da ću te sačuvati za onog skota koji će te sutra startovati tokom ručka.“

„Gade samozadovoljni“, nasmejala se. „Sama ću naći svog skota, a ne nekoga koga mi ti odrediš. Možeš li mladunca da zamisliš kako mi peva – op, op?“

Probao je da ostane ozbiljan. Nije izdržao, počeo je da se smeje. „Nikako. A mislio sam da sam maštovit. Ali je, što se mene tiče, potpuno u redu da se gledate čedno. Možete i da se držite za ruke.“

„I da spava sa čepićima u ušima da ga ne budim dok sanjam tebe?“

„To je isto prihvatljivo“, obuzdavao je novi nalet smeha. „Sve mi je simpatičniji. Mada, ako se pokaže da ispod Mire sto đavola vire...“

„Nikad nećemo saznati, jer ću mu reći da me više ne zove.“

„Slatka si, Đuro. Ali, ne vredi. Obletaće, navaljivati, nasrtati...“

„Risto!“ Gledala ga je bez truna pritivnosti. „Ja ne volim njega.“

„Znam.“

Zažmurila je od zadovoljstva. „Ako i sada snimaš, hoću i ovaj trenutak, to tvoje „znam“. Niko ne ume da kaže tu reč, taj jedan slog, s takvim osmehom i toliko melodije, da ti srce isprespavija.“

Oko šest ujutru su krenuli ka Beogradu. „Bar ga iskoristi da tebe i Anđu doveze na Rašinu sahranu“, rekao joj je pred zgradom. „Ako se ne dogovoriš danas tokom ručka da vas vozi, pozovi me. Već ću nekako organizovati da dođem kolima po tebe.“

„Javiću ti se posle ručka. Idem sada da dremnem. Prebaci me u kolica. Evo komšija koje su krenule na pijacu i pitaju se šta ovako rano radim sa zetom-pedofilom u kolima.“

„Da se povatamo i objasnimo im?“

„Ne, ali se neću buniti ako me sada poljubiš... Nećeš? Našao mene da blefira!“

Tek što je ušla u kuću i raspremila se, stigla joj je poruka od Nađe: „Možeš li za sutra da mi nabaviš neku pristojnu crnu odeću, da ne idem u ovoj koju mrziš? Sve mi je ofucano, od cipela, do kaputa.“

„Zašto mora da bude crna? Ja ću doći u šarenom. Sestro, to je Butalova sahrana, treba da se veselimo! Hoćeš nešto vatreno crveno?“, odgovorila joj je.

„Drugo si ti, tebe neće kažnjavati Cveta i Dragan. Volela bih da imam nešto vrlo elegantno i tamno. Može i nešto sivo, ali baš, baš tamno ili da sve bude crno. I možeš li da dođeš ranije, da mi napraviš kakvu-takvu frizuru?“

Zamislila se i onda joj je sinulo da Nađa želi lepo da izgleda zbog mladog detektiva.

„Naći ću nešto. Doći ću dovoljno ranije da te doteram, koliko je to u mojoj moći. Znaš da sam antitalenat, ti ćeš mi reći šta da radim. Srećna

sam što opet vodiš računa o sebi. Ti si izuzetno lepa devojka, uvek si bila neodoljiva momcima :)“

Malo ju je grizla savest što koristi interesovanje mlađe sestre za Andriju, ali joj je bilo neophodno da se oslobodi njegove pažnje. A možda će biti sreće da se on stvarno i zaljubi u Nađu i skine joj se s vrata.

„Kupi mi i veš, on mora da bude crn, da beli brus ne probija kroz bluzu“, stigla je nova poruka, a za njom još dve koje je odmah obrisala, jer su predstavljale samo spisak svega onoga što je Nađa tražila da joj se kupi.

„Koliko para, toliko muzike“, odgovorila joj je. „Kupiću ti šta mogu od onoga čime raspolazem.“

„Obavezno uzmi i najfinije crne najlonke! **OBAVEZNO!!!**“

# ĐURĐA I ANDRIJA

## 40. RUČAK

19. mart 2016.

„Kao štoperica je“, progundala je kada je u dva zazvonio interfon. Bila je spremna, ali ju je iritirala preciznost merena sekundama, iako je i sama bila vrlo tačna, uprkos Ristinom trudu da je preoblikuje, oslobodi svake stege, pa i one vremenske. Valjda joj je razmišljanje da Ruđić *baš nijednom* nije stigao u ono vreme koje je najavio ublažilo izraz. Šarčević je to pogrešno protumačio; opet se iznervirala kada je videla njegovo obasjano lice. Pogledala ga je u oči i rekla: „Danas ćeš mi postaviti pitanja koja želiš i više nemoj da me zoveš, sem ako nameravaš da me optužiš za Butalovo ubistvo.“ Bilo joj je lakše kada se ugasio. Klimnuo je glavom.

Učtivo se javio njenoj majci koja je izašla iz dnevne sobe, ali je brzo vratio oči na Đurđu. „Ako niste previše gladni, odveo bih vas u jedan lep restorančić u Novom Sadu.“

Na tren se ukočila, pitajući se da li je ovo provokacija, ali je detektiv nastavio: „Išao sam tamo s roditeljima. Moja majka je veoma volela taj grad, radovao bih se da ga obiđem. Ukoliko vam ne odgovara, otkazaću rezervaciju.“ Gledao ju je s iščekivanjem.

„I meni se dopada Neoplanta... Racka varoš... Možemo da krenemo.“ Okrenula se mami: „Neću dugo, ne brini. Samo da detektivu odgovorim na pitanja koja ga zanimaju. Barem ćemo sutra provesti ceo dan zajedno.“

„Bože... Zaboravila sam da ti kažem! Sutra je Butalova sahrana, u jedan. Dragan je zvao juče. Moraćemo do Pajkovca.“

„Neće mi biti teško, kada je tako divnim povodom.“ Neprimetno je namignula majci, a ova je ustuknula korak.

Prvi problem je nastao kada je Šarčević želeo da je prebaci u kola. „Mogu sama!“, rekla je toliko oštro, da se zapitala zašto je dovodi do besnila ideja da joj on pomogne. Ionako je već znao da oseća noge. Vešto se smestila pozadi, a onda je zaključila da je iritira i njegov miris. Sandalovinu i mošus je odmah osetila. A bilo je još nešto, samo tako tanano... Zašto je opsesivno nastojala da otkrije šta je to, nije razumela,

ali joj je bilo jasno da najviše samu sebe nervira. On spočetka nije progovarao, ozbiljno ju je posmatrao.

„Nije vam prijatno?“, pitao je naposletku.

„Nisam pristala na ovaj ručak zato što sam mislila da će mi biti prijatno, već da završim s ispitivanjem. Obećala sam Ekmeru da ću se potruditi da sarađujem s tobom. Možeš da kreneš s pitanjima, dobićeš na vremenu.“

„Zašto ste toliko neljubazni?“ Bezazlenost i iskrenost tog pitanja i njegovog pogleda su ublažili njen odgovor.

„Verovatno zbog toga što radiš za Dragana Ruđića.“

„Ne bih prihvatio ovaj slučaj da me gospodin Ekmer nije zamolio. Svesni ste toga.“ Gledao ju je u lice, bilo joj je neprijatno, ali se naterala da mu uzvрати pogled.

Imao je stvarno opčinjavajuće oči. Jasne, plave kao perunika i još plavlje pod tim crnim trepavicama. Krupne, pametne. Posmatrale su je netremice, bez lukavstva i oholosti. Nije želela da uzmiče, a osećala je da je obliva vreline, što je izazvalo još veću neprijatnost i još više rumenila. Na nesreću, spustila je pogled na njegova usta i videla kako se pomeraju u sputani osmeh, pa ga je ponovo pogledala u oči, namrštila se i okrenula glavu ka prozoru.

„Idem ka prvoj crtici.“ U mislima joj se Rista upitno osmehnuo, to ju je vratilo u normalu. Setila se i Nemanje, više nije bila ljuta.

„Kako je bilo juče u Pajkovcu?“, upitala je tek da bi prekinula tišinu.

„Premašilo je očekivani užas.“ Bilo joj je zanimljivo što se na njegovom licu nije pomerio mišić, a opet se ispoljilo gađenje. „Cela porodica je nečuvveno primitivna i odbojna. Vaša sestra nije prosta. Istini za volju, razmišljanje joj je pojednostavljeno. Stojan Ruđić deluje kao krotka, neukaljana duša, a uz vašeg sestrića sam se oporavio. Lepo vaspitan, zadivljujuće inteligentan dečak, s velikom samokontrolom.“

„To je tačno.“ Klimnula je glavom, šaljivo, ali blagonaklonije, pomalo otkravljenjena.

„Kako je gospođa Nada uspeła da ga zaštiti od sredine u kojoj je odrastao?“

Nije mu odgovorila odmah. Iako je izgledao potpuno ozbiljno, sigurno je i za to kratko vreme ustanovio da Nada nije u stanju bilo koga da zaštiti, suviše uronjena u sopstvenu nesreću. „Uz mnogo ljubavi i

razmišljanja“, uspešno je zatomila ironiju, a on joj je odgovorio otvorenim i bezazleno veselim smehom. Da bi zaustavila misao – *kako se lepo smeje ovaj čovek!* – pogledala je u retrovizor i primetila da je vozač posmatra. Učinilo joj se da su mu se oči raširile i osmehnule. Imao je slušalice u ušima, nije slušao razgovor. Iskrenula se da ga pogleda iz profila. Delovao joj je poznat, samo nije mogla da se seti odakle.

„Mislim da znam ovog momka, ali.. nisam sigurna.“

„Završio je akademiju, klavir. Možda ste išli na neki njegov koncert...“

„Igore?“ Pljesnula je, a mladić za volanom je skinuo slušalice. „Ala si izrastao!“

„I ti si... Vi ste.“ Zbunio se, nije znao kako da joj se obrati, jer je detektiv bio toliko učtiv i udaljen, izgledalo mu je da svima u njegovoj okolini mora da persira.

„Mi?“, prsnula je u smeh. „Ne izmotavaj se, znamo se od detinjstva! Kako to da radiš kao šofer, mada si, koliko vidim, i u tome sjajan?“

„Moram da zarađujem, sada imam i porodicu. Povremeno radim kao profesor klavira, ali samo kao zamena, kada neko ode na bolovanje ili slično. Teško je naći posao, ima nas previše, a nisam toliko dobar da bih živio kao pijanista. Možda bih i istrajavao, da nemam sina od četrnaest meseci.“ Ponosno se ispravio na sedištu. „A ti? Čime se baviš?“ Opet je trepnuo i pogledao u ogledalu Šarčevića.

„Ja sam lekar. Nisam udata, nemam decu, jasno ti je. Imam sestrice! Nađa ima divnog sina... Pusti i nama to što slušaš.“ Okrenula je oči ka Šarčeviću. „Nemaš ništa protiv?“

„Ne. Mladi gospodin i ja, reklo bi se, imamo sličan ukus po pitanju muzike. Zanimljiva slučajnost, to što se poznajete.“

„Igor je s Nađom išao u nižu muzičku školu, a posle i u srednju... Dok je nisu udali za Ruđića. Ona ti se tada sviđala, ili mi se činilo?“ Opet joj se raširio osmeh.

„Svima nam se sviđala. Je li još uvek nenormalno lepa?“

„Ja sam joj sestra, nisam objektivna, ali pitaćemo Šarčevića. Koliko je Nađa lepa?“

Nije ga zbunila. „Izuzetno pravilno lice. Bila bi jedna od najlepših žena koje sam upoznao, da nije toliko mršava.“

„Da joj onaj kreten dozvoli, mama i ja bismo joj lako vratile potrebne kilograme.“

„Kada kažete – kreten – na koga od braće Ruđić mislite?“ Očigledno ju je podbadao.

„Detektiv će morati sam da otkrije.“ Pod osmehom je sakrila ljutnju. Barem se nadala da se nije videlo koliko ju je iznerviralo stavljanje Riste i Dragana u isti koš.

„Želite li da utišam, da pojačam?“, upitao je vozač. „Ili biste voleli nešto drugo?“

„Neka gospodica odabere šta bi volela da sluša. Meni odgovara i jačina i izbor.“

„Ne verujem da Igor ima ono što bih ja sada pustila, a i neću njega da mučim. Ovo je sasvim u redu.“

„A mene biste mučili?“ Oči su mu se nasmešile, s tihom molbom da bude blaža. „Nikako da razumem zašto sam u tolikoj nemilosti. Nadao se da ste mi oprostili.“

„Oprošteno ti je zato što imaš sjajnog vozača. Samo da se bezobrazluk ne ponovi“, dodala je sasvim tiho i ledeno ga pogledala.

„Obećavam da ću dati sve od sebe“, skoro je šapnuo, razoružavajuće iskreno. I bez trunke zla. Osetila je kako je obliva rumenilo i opet je počela da se ljuti, ali na sebe.

„Igore, promeni Rahmanjinova, daj nešto jednostavnije, lakše. Imaš Griga?“

„Možda Per Ginta, čekaj... Nemam sve, samo Solvejginu pesmu i... Anitrin ples. I, naravno, U predvorju Gorskog kralja.“

„Odlično, pusti drugo i treće, veseli je.“

„Posle ide Sibelius, pa Orf... Ako vam ne smeta, ja bih stavio svoje slušalice, voleo bih da odlušam ceo prethodni koncert“ Šarčević mu klimnu glavom.

„Uvek je bio izuzetno bistar“, potvrdila je Andriji koji je razmišljao da li momku smeta njen izbor, ili je želeo da se isključi iz razgovora. „Zapazio je da smo utišali glasove.“

„Imao sam sreću da baš njega angažujem. Vozač koji me je dovezao s aerodroma mi je bio antipatičan koliko i ja njemu. Niti je umeo da ćuti, niti...“

Tada njihov auto poče naglo da koči i krivuda, jer im je u traku uleteo autobus koji je odlučio da zaobiđe kamion pred sobom. Andrija je bio



vezan, ali Đurđa nije. Kako je uspeo tako brzo da reaguje i da je zadržati rukama da ne bi udarila u suvozačevo sedište nije joj bilo jasno.

„Mogli smo da poginemo“, vrlo uznemireno promrmlja Igor. „Izvinjavam se, videli ste... Budala“, dodao je sebi u bradu. „Jeste li vi dobro?“

„Ja jesam, ali je Šarčević još u šoku.“ Andrija ju je i dalje grčevito stezao.

„Zašto se niste vezali?“, pitao je, pometeno sklanjajući ruke s nje.

„Ne znam. Valjda to ne volim, pa zaboravim.“

„Moraću da insistiram na tome, makar vas lično vezivao svaki put kada smo zajedno. Znaite li šta je...“ Onda je čuo da se ona smeje, da čak i do maločas usplahirenom vozaču podrhtavaju ramena. Nije mu bilo jasno.

„Voliš da vezuješ, mangupe?“, pitala ga je. Drugo dvoje su prsnuli u smeh, a on je porumeneo. Odmahnuo je blago glavom i raširio ruke. „Nije mi to bilo na umu, naravno.“

„Šta ti nije bilo na umu?“, zagrcnula se od smeha. Pokušao je da ostane ozbiljan, ali što se više trudio, ma koliko ga bilo stid, smeh je sve više navirao.

„Zločesti ste, gospođice“, promrmljao je i izazvao novu salvu.

„Moramo malo da se zaustavimo“, pokušavao je da izgovori Igor. „Ovo je zbog straha... Ko lud na brašno...“

Isključili su se kod prve pumpe. Andrija je hteo odmah da izađe iz automobila, bilo mu je neprijatno što se nezaustavljivo smeje sopstvenim, lascivno protumačenim rečima. Uhvatio se za bravu, kada je čuo: „Daj te lisice iz džepa.“ Sve troje su se opet zacenili. „Gde li je korbač?“, nije izdržao Igor. „Ma ima kineski, patent-bič, na razvlačenje“, odgovorila je. Iz njihovog smeha i suznih očiju, načina na koji su nadovezivali sitne bezobrazluke, prštala je mladost, onakva kakvu nikada nije upoznao. Izgledalo je toliko normalno. Dvoje ljudi, gotovo njegovih vršnjaka, podbadali su ga, bez zlobe. Prvi put nije potpuno odudarao, nekako su ga uvukli, uključili. Nekoliko minuta bučne radosti pred kojom njegova stidljivost, ako baš i nije uzimala, barem se pritajila, opkoljena smehom. A onda se setio kako ju je zgrabio kada su kola počela da krivudaju i kako se ona oslonila na njegovo koleno. Nije mu smetalo. Bilo je spontano. Prestravio se da će se ona povrediti, da će polomiti vrat.

Snažno ju je privukao uz sebe, štiteći je svojim telom i rukama. Nije ni primetio, dok ga nije podsetila rečima: „Šarčević je u šoku.“

Osetio je ogroman ponos. Držao je drugo ljudsko biće ne zgrozivši se. Verovatno to ne bi bio kadar da ponovi bez preke potrebe, ali – pod prstima mu je bila njena kosa i obraz, a toga čak nije bio ni svestan. Toliko mu nije smetalo...

Izašao je i svima kupio po flašicu vode, ne samo zbog toga što je mislio da im je nakon onog stresa potrebno, već i da razbistri mozak. Nije bila osobito lepa, sretao je daleko lepše žene, čak ni posebno zgodna, sem tih zamamnih grudi. Vrlo je moguće da je bila šarmantna, ali ne u njegovom društvu, ako se izuzme ovo bockanje na kraju. Pre toga, pre nego što ju je zadržao da se ne povredi, njeno ponašanje ne bi opisao ni kao dopadljivo. Ipak ga je njoj žestoko i nesavladivo nešto privuklo. To što nije uspevao da definiše šta je u pitanju, činilo ju je još intrigantnijom. Očigledno je vrlo pametna, ali na hladan način, sličan njegovom, a upravo to nije voleo kod sebe, tu liniju, kao nacrtanu lenjirom, pa podebljanu mnogostruko, između sebe i neželjenog sveta. Prvi put je video toplinu u njenim očima kada je pomenuo Stojana. Dok je pričao o malom Živadinu, kao da je granulo sunce iznutra. Opet.

Nije ni opazio da su se ljudi na pumpi ukipili kada je kupovao vodu. Primetio je da se vratio do kola tek kada mu je vozač-pijanista otvorio vrata. Tada se prenuo.

„Trebalo je prijaviti onog vozača autobusa“, prokomentarisao je. „Zaista sam bio rastrojen kad nisam zapisao njegovu tablicu, ali se nadam da je spoljna kamera snimila.“

„Imaš kameru?“, iznenadila se Đurđa.

„Ovaj automobil je, uz stan u kome živimo, najvrednije što posedujem. Govorim o materijalnom, jasno. Zato se odnosim prema njemu kao da je avion. Imam svoju crnu kutiju.“

„I šta posle radiš sa snimkom?“

„Prvo ga postavim na You Tube, onda ni policija ne može da ga ignorise. Tada šaljem i njima, uz objašnjenje gde mogu da pogledaju ceo snimak i komentare.“

Đurđa je očima tražila i drugu crnu kutiju, onu koja snima šta se dešava u samom automobilu. „Znam da si je ti već pronašao, ali neću da mi pomažeš!“, frknula je. Andrija se osmehnuo i okrenuo glavu.